

Voor specifieke opleidingen kan internaats aangewezen zijn, maar vaak zijn de motieven minder verheven

Cercle Brugge is sportief

De ploeg engageert zich een jaar lang voor projecten van Caritas International

- Sociale inzet verankerd in missie Cercle Brugge, waarvan de spelers elke week in vrije tijd op bezoek gaan in afkickcentrum De Sleutel
- Spelers kozen zelf drie hulpprogramma's uit in Congo, Ethiopië en India
- Mogelijk staan ze ook deel van eigen loon af aan de projecten

Lieve WOUTERS

Het is dan toch niet al kommer en kwel in het Belgische voetbal. Trouw aan zijn missietekst – de ploeg werd 110 jaar geleden opgericht door de frères van het Brugse Franciscus Xaveriuscollege – vindt Cercle Brugge sociale inzet vandaag nog steeds even belangrijk als knappe voetbalprestaties. Nu groen-zwart zelfs stilaan de rechterkolom van de competitie ontgroeit, vond de ploeg het eveneens tijd om een versnelling hoger te gaan in haar sociale bewogenheid. „Onze supporters tellen heel wat geld neer om naar ons te komen kijken. Het is niet meer dan 'sportief' om ook iets terug te doen voor de samenleving”, zegt medebestuurder Pol Van Den Driessche.

Naast eenmalige goed-doel-acties brengen de spelers van Cercle wekelijks een bezoek aan afkickcentrum De Sleutel. „Twee uur per week gaan we er sporten samen met de jongeren die er verblijven. We hebben daar veel aan”, zegt spits Jelle Vossen. Doelman Bram Verbist beaamt: „Uiteindelijk hebben wij een heel beschermd leven als profvoetballer. In De Sleutel worden we geconfronteerd met de schaduwzijde van onze samenleving. Veel mensen moeten knokken om er bovenop te geraken.”

Die samenwerking met De Sleutel blijft behouden, maar de een-

malige acties worden vervangen door een vaste samenwerking met Caritas International voor een jaar. Terwijl buitenlandse ploegen al langer zulke engagementen aangaan, bijt Cercle bij ons wat dat betreft de spits af. „Een vijftiental NGO's kreeg van ons de vraag om een voorstel uit te werken voor zo'n samenwerking. We ontvingen elf reacties, het voorstel van Caritas leek ons het beste plan”, zegt Pol Van Den Driessche.

Gerda Wylin, persverantwoordelijke van Caritas, is begrijpelijkkerwijs in haar nopjes. „We stelden ons als organisatie voor aan de spelers en gaven uitleg bij onze buitenlandprojecten. Zij mochten er drie uitkiezen. Het werden projecten voor ondervoede kinderen in Congo, voedselzekerheid in Ethiopië en zelfmoordpreventie bij Indiase boeren. We zijn vanzelfsprekend heel blij met deze samenwerking, niet enkel omdat we het geld goed kun-

Mooi dat jonge, talentvolle sporters, naar wie onze jeugd opkijkt, solidair zijn

nen besteden, maar ook omdat we als organisatie via het voetbal een nieuw en jong publiek kunnen aanspreken en gevoelig maken voor armoede en honger. Het is mooi dat jonge, talentvolle spelers, naar wie onze jeugd opkijkt, solidair zijn met het Zuiden.”

Er zijn drie actiedagen verspreid over het seizoen. De eerste is intussen al achter de rug. Wie de match tegen KV Mechelen eergisteren bijwoonde, zal het wel hebben gemerkt. Vooraf en tijdens de wedstrijd was de Caritascampagne van dit jaar, die focust op Congo, nooit ver weg. Toen de spelers het veld opliepen, waren ze vergezeld van kinderen uit de vier windstreken, gehuld in groene t-shirts met de slogan *Caritas International en Cercle zetten honger buitenspel*. De kinderen waren op-

Een familiale en sociaal bewogen ploeg, waar fair play geen holle slogan is. © Belga

getrommeld door Welzijnsschaakel Integraal, een huiswerkschool voor kansarme kinderen.

De volgende actiedagen vallen in de maanden december en maart. Na de match heeft telkens een VIP-diner plaats met gastronomie uit het land dat dan in beeld komt. De opbrengst van het diner is eveneens bestemd voor het goede doel.

Glen De Boeck, zelf Antwerpenaar en jarenlang voetballer bij Anderlecht, is sinds 2007 met succes trainer van groenzwart. Naar eigen zeggen voelde hij zich snel thuis in deze familiale ploeg. Ook hij is opgezet met de actie. „Het is toch onaantvaardbaar dat zoveel mensen onder de armoedegrens leven? Sporters blijven daarbij niet onbewogen. De dankbaar-

heid die we ervaren bij de mensen in De Sleutel motiveert ons om meer te doen. Met deze actie worden we minder direct geconfronteerd met de mensen voor wie onze hulp bedoeld is, maar dat maakt niet uit.” Of de trainer bereid zou zijn om een deel van zijn eigen loon af te staan aan de projecten? „Daar zit ik niet mee in. Dat moet kunnen.”